

1

Karanlığın doğum sancıları başlamıştı. Kış kasvetli, sokaklar futbol müsabakalarında Alman tribünleri kadar kalabalıktı. Ay'ı son zamanlarda böylesine kederli görmemiş olmanın verdiği hüznle pencereyi sonuna kadar açtım. Gece, kravatı sığ, düğmeleri aceleyle iliklenmiş kırışık beyaz bir gömlek, üstüne gökyüzü lacivertinde bir ceket ve altına ilkokul grisi bir pantolon giyinmişti. Suçlar yeniden işlenmek üzere köşe başlarında devriye gezerken sigara almak için bile olsa dışarıya çıkılmayacak kadar tedirgin ediciydi, penceremin manzarası. Birbirlerinden bağımsız insan kolonileri tedirginliğime güller serpmeye çalışıyor, zaten gün boyu evde oturup dışarıyı seyretmekten harap olan bedenim ve ruhum azat edilmeyi beklerken bu durum beni iyice kararsızlığa sürüklüyordu.

“Sence ne yapmalıyız? Haklısın her gün sana bu soruyu yüzlerce kez soruyorum. Hiç sigaramız kalmadı farkında mısın?”

Biraz sessizliğe ihtiyaç duyduğumu fark ettim. Pencereyi kapatıp koltuğa yönelirken kendi kendime radyoyu kapatma fikrini sundum ve onayladım.

Radyoların genellikle spor haberleri, istek şarkılar, kazananı olmayan sömürgeci soru/cevap yarışmaları ve haber sunucularının inandırıcılığını şimdilik yitirmemiş ses tonlarındaki olayları yayımladıklarını bilirdim. Sessizlik bütünüyle kapladığı zaman, kafamın içinde bir yolculuğa çıkardım. Bedenimi odada bırakıp insan içine karışan ruhum, gecenin rahmine bir turne düzenlerdi. Son yıllarda bunu sürekli yapıyor olmam yalnızlığımın ne derece kutsal olduğunu bana hatırlatırdı. Bu muazzam duyguyu sizlere ancak kutsal bir güç tattırabilirdi. Benim söyleyebileceklerim;

oluşan hissiyatın, okyanus sonsuzluğunu andırıyor olmasından öteye gidemez. Yine de birkaç kelime ekleyecek olursam kıştan-yaza, gecedен-gündüze yani tüm bunların geçiş evrelerinde duyduğum histen çok daha yoğun bir duyguya sahip olmamdı.

Tanıdık sesler, yüzler, kokular vesaire artık hiçbir şeyim yoktu. Yabancılaştığım bu dünyanın bir parçası olmak, uyum sağlamak ya da benzeri görevlerden çoktan ihraç edilmiştim. Dışlanmışlık ve kimsesizlik sıfatlarını üzerime giydiğim yıllarda sadece bir kez kapım çalmıştı, eski bir dostum hala hayatta olup olmadığını merak ettiğini bahane ederek, gelecek ay evleneceğini söylemişti. Elbette odamı terk etmeyecek ona mutluluklar dileyen süslü bir mektup gönderecektim. Çünkü geçen yıllar beni onlardan ya da onları benden tamamen koparmıştı. Suçlunun kim olduğunu bilmiyordum.

O yıllarda sürekli mutsuzluktan bahsettiğimi ve mutsuz göründüğümü söyleyen bir kadın vardı. Açık sözlüydü. Söylemek istediğini hemen söyleyen ve yapmak istediğini gönlünce yapan kadın. Ondan bahsederken hala heyecanlanır ve duygusallaşırdım. Bir gün onunla tekrar konuşacağımız günlerin hayalini kuruyordum. Şimdi uyumak için kendimden izin alıyorum.

2

Bu geceyi anlatacak sözcükleri seçmekte zorlanıyorum. Gökyüzü aynı kıyafetlerini giymiş olmalı çünkü bir önceki gecedен farkı yok gibi. Gün içerisinde bahsedeceğim. Kaçta uyandığımı hatırlamıyorum. Sanırım siren seslerine uyanmıştım. İtfaiye araçları

at yarışındaymış gibi ardı ardına gitmekteydiler. Gün içerisinde olan tek farklılık bununla sınırlıydı anlatacaklarım bu kadar.

Bir oda, bir mutfak, bir banyo ve tuvaletten oluşan evimde yalnızca iki pencerenin bulunması bir ayrıcalıktı. Güneş bir pencereimde doğarken, diğesinde batıyordu. Bu eve taşındığımdan beri duvarları yalnızca bir defa boyadım. Hardal sarısı rengi sigara dumanıyla raks ederken içim ferahlıyor. Bazen kendi kendime bu gibi güzelliklerden pay sunuyordum.

“Bu heyecanının sebebi nedir? Çok mutlu gibisin. Yatağında kıvranırken ağzından çıkan kelimeleri duysaydın bu mutluluğun yersiz olduğunu anlardın. Çünkü asıl sen o’sun. Öfkeli, çıldırmış, küfürbaz ve mutsuz.”

Saatin suratından akan zaman, kusursuzca beni etkisi altına almaya başlamışken, açlık karnımdan beynime doğru koşmaktaydı. Bir evde ekmeğin bitmiş olması insana en fazla neyi çağırıştırabilir ki? Hiçbir şeyi. Sanırım üç gün sonra dışarıya çıkmanın verdiği coşkuyu topuklarımda bile hissedebiliyordum.

“Coşku? Bundan bahsederken ki amacın neydi?”

Market ile ev arasındaki mesafe ne kadardır?

“Bilmiyorum. Sürekli sen gidiyorsun ve bunu hala bana soruyorsun.”

Haklılığını savunabilirim fakat şimdi daha önemli işim var. Neden gülüyorsun? Ekmek ve sigara başka bir şeyin eksik olup olmadığını gözlemlmek için etrafı seyrettim, odanın düzensizliği dışında başka hiçbir şey gözüme çarpmamıştı. Bugünün anlamsızlığı her cümlemden anlaşıyordu. Olduğum yerde

duraksadım tahminen yedi-sekiz saniye kadar. Sonra dağınıklığın arasındaki bir kitabı işaret ederek, sende benimle gelmelisin emrini verdim. Şikâyetçi gibi görünmüyordu, o da eve ilk taşındığım günden beri hiç dışarıya çıkmamış olan dostlarım arasındaydı.

Evden çıkalkı dört saat oldu. Sokaklarda dolaşıyor olmak, evde birlikte yaşadığım ve her şeye müdahalede bulunan o aptal sesin olmaması son derece keyif verici. Ara sıra bunu yapıyorum. Eve gidince sonucunun ne olacağını da biliyorum. En az üç gün benimle konuşmayacak, ona yalvaracağım. Sonra huzursuz şarkılar eşliğinde kafamı duvarlara vuracağım ve o da bunlara karşılık beni affedecek. Bunu neden mi yapıyorum? O bana ait, bende ona aitim.

Bir keresinde bana: “Bu yalnızlığımın tıbbi çaresinin olmadığını, insanların artık yıkıp dökmek için de olsa kapımı tıklatmayacağını” bildiğim bir gerçeklikten bahsetmişti. Bu yüzden ona katlanmak zorundayım. O da bana katlanıyor. Gerçeklik asla yanılmaz ve gerçekliğinizi asla terk edemezsiniz. Gölgenizin peşinizden gelmesi sizi rahatsız ediyor mu? Ya da onu ne sıklıkla fark ediyorsunuz? Farkına varılmayı bekleyen onlarca gerçekliğinizin olduğunu bile bilmiyorsunuz. Evime gitsem iyi olur, hayır artık sizinle konuşmak istemiyorum, eğer kabul ederseniz bu kitap sizin olabilir ama beni daha fazla meşgul etmeyin. Ekmek almak için çıkmıştım sadece.

Eve varmıştım. “Enteresan bir mutsuzluğun kölesi olmak” cümlesi ne kadar anlamsızsa öyle bir anlamsızlıkla süsledim yüz ifademi. Küresel kriz gibi açlığı hissedebiliyordum. Mutfakta, bana karşı cephe almış eşyalara bahaneler anlatmak için hazırdım. Hiç

birinde tahammül sezemedim. Elimde ki ekmek poşetini kapı koluna asıp odaya geçmek yapabileceğim en mantıklı hareket olabilirdi. Sigaramı yaktım ve kül tablasını uykusundan uyandırdım, sanırım hiçbir şeyin farkında olmayan tek eşyaydı. Bu can sıkıcı sessizlikte, sigaranın cızırtısı duyuluyordu. Bir evdeki sessizlik her zaman için huzursuzluğu mu simgeler?

“Gürültü de huzursuzluk anlamına gelir.”

Burada olduğunu bilmiyordum.

Baş ağrım tekrar başlamıştı, ah beynimi kamçıllayan şu ağrı yok mu? Beynim, bir gün sıkışıklık nedeniyle içsel bir patlamaya kurban gidebilir. Radyoyu açmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Kuru gürültü, ihtiyacımın karşılanması için yeterli olacaktır. Yorgunluğumun ve bitmişlik hissimin provalarını çoktan yapmıştım. Şuan yapmam gereken oyunu sergilemekti.

“Bir oyun oynayacaksın öyle mi? Ne olduğunu sormuyorum çünkü cevabını merak etmiyorum. Bu saate kadar nerede olduğun da umurumda değil!”

Kibar bir yalnızlık tükürülmüştü az önce suratıma. Zamanı bir hiç gibi değerlendiriyordum, gidip bir şeylerle uğraşmalıyım yalnız böyle paklanırdı hatalarım. Radyodan iyi geceler şarkıları duyuluyor, şimdi radyodan sızan şarkılı ceset işte o benim.

Ressamın her gece kılı kırk yarararak çizmeye çalıştığı, bir türlü başaramadığı, istediğinin bu olmadığını ileri sürdüğü ve tamamlayamadan ölüp, ardındaki insanların bunun; ‘Dünyanın en iyi tablosu!’ olduğunu ileri sürüp gün yüzüne çıkardığı resim tablosu mu önemliydi, ressamın ne düşündüğü mü? Ressamın düşünceleri dışındaki her şey önemsizdi ve bu hiç ilgimi çekmiyordu doğrusu. Hiçbir işim veya uğraşım yoktu. Bu daha ne kadar böyle sürecek? Sigaraya her gün değil de, ekmeğe ara sıra para vermek gücüme gidiyordu. Birkaç saattir zihnimi bu gibi şeylerle meşgul ediyordum.

Varoluşun tatsız tanımı ile yok oluşa doğru sürükleniyordum. Sancılıydım fakat sancılarımın ne olduğunu bilmiyordum. Sanırım en büyük problemim buydu.

“En büyük problemin bu değil. Sancılarının sebebinin ne olduğunu keşfedememiş olman onun en büyük problem olduğu anlamına gelmez.”

Emin değilim, ne kendimden ne de hissettiklerimden. Bir uçurum kenarında oturursam unuttuğum dünlerimi hatırlayabilirim. Şehrin gri görüntüsüne karşı bir sigara yakabilir ve bulunduğum konumun tatsızlığına çözümler üretebilirdim. Çaresizlik, odamda çılgık çılgılığa koşturuyor olmasaydı, düşünmek yerine bunu uygulamaya geçirebilirdim. Kurtuluşumun olmayacağını ve son günlerimin yaklaştığını biliyordum. Yıllarca dört duvar hengâmesiyle boğuşmak, ne derece yıprandığının kanıtı olmuştu. Ne var ki bunu görecektik, işitecektik, bilecektik veya farkına varacak kimsenin olmayışı bu durumun öneminin yitip gitmesine olanak sağlıyordu.

“Nasılın?”

Sanıyorum ki iyiyim demek için elimde hiçbir şeyim yok, kötü diyebileceğim bir durumla da karşı karşıya değilim. İçinde bulunduğum konumun ne denli tutarsız olduğunu da gayet iyi biliyorum. Ama her şeye rağmen yine de şey deniliyordu sanırım, ‘İyiyim sen nasılsın?’

4

Güneş, ışıklarıyla şehri boyamaya başlıyor, matem siyahı, yerini canlı renklere bırakıyordu. Uykusuz gözlerimle saati yokladım ve perdeleri çekmek için pencereye doğru harekete geçtim. Güneş ışıklarının huzurlu dokunuşları, içime nakşedilirken, bu saate kadar uyumamış olmamın anlamsızlığını düşünmeye başladım.

‘Basit bir nedeni yok mu sence?’

“Bir nedene bağlayacaksan beni suçlamamalısın. Gece boyunca hiç konuşmadım ve sende saatlerce duvarların renginin neden hardal rengi olmadığını sorguladın.”

Sahiden duvarların rengi neden hardal rengi değil? Bence o renk olmalıydı. Hardal rengine boyamak lazımdır. Boya almak için çıkmam gerekiyor. Açık dükkân bulabilir miyim? Sanırım biraz daha beklemeliyim.’

Evimin duvarlarını boyama kararı aldığım gün aklıma geldi. Bu düşünceyle yatağa uzanıp o günü tekrar anımsadım.

Boya almak için gittiğim dükkânın kapısında üç saate yakın beklemiştim. Saat, dokuza birkaç dakika kala dükkân açılmış ve ihtiyacım olan malzemeleri aldıktan sonra eve doğru yürümeye

başlamıştım. Bir farklılık yapıyor olmanın verdiği mutlulukla ilerlerken, evime birkaç sokak ötede bulunan kitapçıda bir adam gözüme ilişmişti. Yüzünde bir tek tüy bile yoktu, gözaltları çökmüş, yanakları sürekli bağırmaktan olsa gerek sarkmış vaziyetteydi. Portakalı andıran geniş alnı ‘Bilgeliğin bütün sırrı burada’ der gibiydi. Uzun kum rengi paltosunun altına alakası olmayan mor bir gömlek giyinmişti. Her adımında ses çıkaran kösele bir kundurası, üzerine önemsizce çekilmiş siyah kumaş pantolonu bulunuyordu. Ağır aksak hareketleri vardı, tıpkı eski bir trenin harekete geçişine benziyordu. Pişmiş hamuru andıran ellerine, her kitap alışında mimiklerinde değişiklik meydana geliyor, bazen tebessüm ediyor, bazen de kaşlarını çatıyordu.

Neden ilgimi çektiğine dair bir fikrim yoktu. Konuşkan biri olduğum söylenemezdi. Ama yine de gidip konuşmak istiyordum. Hangi konuda ne hakkında olduğunun bir önemi yoktu. Yalnızca konuşmak. Mesela kitaplar hakkında konuşabilirdik, bilgisizliğime öğütler alabilir ondan etkilendiğimi göstermek için can kulağıyla dinleyebilirdim. Bütün boş vermişliklerimden orada kurtulup yanına doğru yürümeye başladım. Ayaklarım ilginç bir şekilde bedenimin ağırlığına yenik düşüyordu. Bir an için durup, kendi kendime ne yapıyor olduğumu soracaktım ki adam çıkmıştı. Arkasından sadece bakabilmekle yetinen ben, orada putlaşmış bedenimin bir müzeye taşınmasını bekler gibi beklemiştim. Hiçliğim bir kez daha tazelenmişti.

Bugün bile, ‘O adam ile konuşmuş olsaydım hayatımda ne gibi farklılıklar olurdu?’ sorusunu yanıtlamaya çalışıyorum. Hiçbir cevap bulamıyorum. Sahiden merak ediyorum neler değiştirdi? Cevabını bilemeyeceğim bir soruyla baş başa kalmıştım. Bazı zamanlar bu gibi eylemleri tekrarlıyor günümü bu şekilde anılarla geçiriyordum.

Anılar gerçekliklerini koruyorlardı bana da bu gerçeklikleri tıpkı ilk kez yaşıyormuş gibi yaşamak hissi kalıyordu.

5

Yerde ve gökte hayatın durduğu, tüm kalabalıkların toz bulutu gibi dağıldığı saatlerde zaman kavramı tükenmişliği simgeliyordu. Bedenimi uykusuzluk ile cezalandırıyor, bana sunulan hayatı kendi ellerimle iade ediyordum.

Her şeyi bir kenara bırakıp yatağıma tekrar uzanmak istiyorum. Eğer bunu yapacak olursam ıstıraplar içinde tavanı seyretmek zorunda kalacağımı da biliyorum.

“Gözlerini kapatabilirsin.”

Sonsuz bir boşluk ve karanlık tek gördüğüm bu.

“Boşluğun içindeki karanlığa beyaz düşler giydir.”

Bunu yapamıyor olmak zihnimi yordu.

Kafamı yastığa koyup gözlerimi kapattığımda, beynim parsel parsel bölünmekteydi. Her bir parçada; yankılı, kimliksiz ve kimsesiz düşünceler oluşmakta. Düşüncelerin arasında, hareket halinde bir gölge belirlemekte, bende peşinden koşmakla mükelleftim.

Başlama düdüğü çaldıktan birkaç saniye sonra yarışa başlayan ben, tüm geç kalmışlıkların piriydim. Olur ya insan bazen; işe, okula, toplantıya veya herhangi bir randevuya gitmek için saatler öncesinde evden çıkar bütün pürüzler düzeltilmiştir. Beklenmedik

olayların olabileceği düşünölmüştür, heyecan doruklardadır. Hayata gecikmenin telafisi var mı ya da doğarken heyecanlandık mı? Kim bilir belki de ilk gülümsememiz ‘hayatın içinde olmaktan gurur duyuyorum.’ gibi saçma bir cümlenin farklı dilde söylemidir.

Gözlerim ağırlaşmaya başlamıştı. Son bir hamle ile sigara paketine uzanacak gücü kendimde buldum. Bu gerçek olamaz! Farkında olmadan paketteki son sigarayı da içmiş olmalıydım. Birdenbire düşünceler kafamın içinden uçup gitmişti. Yeşil ışığın yanmasıyla arkadaki araçlar kornaya basmış ve ben kendime gelmişim. Yataktaki kıvranmalarım sona ermişti. Uykusuzluk şimşek gibi gözlerime çakıyor ve uyumam için beni sürekli rahatsız ediyordu. Bu ilk pes edişim olmayacaktı fakat her gece olduğu gibi hiçbir sonuç elde edememiş olmanın kederiyle kendimi uykunun dokunaklı kollarına bırakıyor olacaktım. Pek tabi bunu her gece tekrarlıyor olmaktan bunalmıştım. Sabahları kalktığımda (sabah olduğu da söylenemezdi) yeniden doğuyordum, geceye doğru yürürken eski benliğimi keşfediyor ve kafamı düşünce yığınlarıyla dolduruyordum. Yeniden doğuyor gibi hissetmesem, bir sonuca varamadan uyuyakalmak önemli olabilir miydi? Sonuçta keder ve yalnızlık bu evdeki kutsallıktı benim için.

“Teşekkürler!”

6

“Neler oluyor?”

Duymuyor musun? Şarkı söylüyorlar. Melodiler ve sözcükler tanıdık geliyor.

Yüzümde bir gülümseme belirmişti. Bu şarkıyı ilkokul öğretmenimiz bize söylerdi. Tüm sınıf koro halinde söylediklerini tekrar ederdik. Hayatımda, kısıda olsa her şeyin yolunda gittiği dönemleri hatırlattı bana. Gerçekten muazzam dönemlerdi. O günler sağımdaki duvarda uzun metrajlı bir dram filmi olarak canlanıyordu.

Mavi önlük içindeyim ve ilk defa kendimi bu kadar mutlu görüyorum. Hiç kuşkusuz, kusursuz bir hayatım olacağı hayallerine tam olarak bu zamanlarda başlamış olmalıyım. Aksi iddia edilemez, uzaklara dalışından ve o hülyalarda boğulurken, yüzümde beliren tatlı somurtkanlıktan her şey belli oluyor. Müdahale etme şansım olsa birkaç yıl sonra olacaklardan bahsedip, tüm bu zırvalara son vermesini söyler miydim emin değilim.

Tüm bunlar bir yana, seslerin nereden geldiğini hala anlamamıştım. Yerimden kalkıp odanın içinde yürümeye başladım. Oda bir anda devasa bir çöle dönüşmüştü. Seraplar görüyordum. Dilim ve dudaklarım kurumuştı, gözlerim ufuk çizgisini arıyordu. Garip bir şekilde, sanki oraya vardığım zaman çocukluğumla bütünleşecekmişim gibi hissetmeye başladım. Az önceki mutluluk manzarası ihtişamını kaybetmiş hatta yok olmuştu. Baş ağrım ve ben bir kaosun ortasında kalmıştık. Karşımda duran mavi önlüklü çocuk, bu bendim.

Bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Dudakları kırırdıyor fakat sesini duyamıyordum. Kulağımda derin bir çınlama vardı. Bu ses gittikçe yumuşuyordu. Artık duyabiliyordum.

‘Ayağa kalkmalısın.’ dedi. Zaten ayakta olduğumu söylemeye fırsat bulamadan, parmağıyla aşağıyı işaret ederek bana, ne durumda olduğumu gösterdi. Bir ceset gibi uzanmıştım. Ayağa

kalkmaya çalıştım ilk seferde başarısız oldum. Tekrar ayağa kalkmak için hiçbir girişimim olmadı. Gözlerimi kapatmak şu durumdan kurtulmam için en radikal karar olacaktı.

Susadığımı, seslerin nereden geldiğini, duvardaki filmi, baş ağrımı ve geri kalan her şeyi unutmuştum. Banyoya koştum, ayna karşısında bembeyaz yüzümü görünce korku bütünüyle vücudumu sarmıştı. Suyun güvenilir okşayışını suratımda hissettim. Bu bir nebze de olsa kendimi iyi hissetmemi sağladı. Tekrar odama döndüm. Oda aynı bildiğim odaydı. Eşyalar yerli yerinde, hatta küllükte unuttuğum sigara sonuna kadar yanmış ve sönmüş, geriye sadece şekli değişmemiş kül kalıntıları duruyordu. Günü sonlandırmak için kalemime sarıldım. Saat 03:12.

7

Yazdıklarımın başına hiçbir zaman tarih eklemedim. Tarih kavramı benim için tutarsızdı. Günlerimin birbirinden farklı olmayışı, farklı bir güne, farklı bir zaman dilimine geçmediğimi düşündürüyor bana. Zamanda yolculuk yapamayacağıma göre geçmişinde bir önemi kalmıyor. Zaten yarım yamalak hatırladığım bir geçmişin yasını tutmak bana göre bir eylem değil. Zamanı artık şu şekilde isimlendiriyorum. Birinci gece, ikinci gündüz, bazı olayların olduğu güneşli vakit, gökyüzünün renk oyununa başladığı anlar...

İlginçtir bazı olayları tümüyle hatırlıyorum. Hatta hiçbir şeyi unuttuğumu söyleyemem.

“Çelişkilerin, tıpkı bir virüs gibi her an, her dakika karşımızda!”

Bir dakika ver lütfen, bunu seninle paylaşmak zorundayım. Kafamın içini görebiliyorum. Düz arazide iskeletlere sarmalanmış kağıt parçaları var. Bir beden olarak değil de, bir göz olarak boşluğun içinde tüm anıları tek seferde görebiliyor olmak insana aykırı sezilerin gelişmesine sebep oluyor. Bu normal mi? Neredesin?

Bir süreliğine kalemi elimden bıraktım ve yazacak birkaç anı düşünmeye çalıştım. Düşünmeyi hiçbir zaman beceremedim, buna rağmen aklıma yazacak bir deste hatıra geldi. Fakat bunları yazmak konusunda kararsızım. Sanırım yazmayacağım. Sıkıntıdan patlayacak gibiyim. Tüm gün hiçbir şey yapmadan bir şeyler yazmaya çalışmak gerçekten çok zor, çünkü yazacak hiçbir şeyim yok.

Yazmayı seviyorum. Belki bir mektup yazabilirim ve herhangi bir adrese gönderip, mutlaka cevap yazmasını, buna ne kadar çok ihtiyacım olduğunu, söyleyebilirim. Hem nerden bilebilirsiniz ki, belki gerçekten benim gibi hayatta yapacak hiçbir şeyi olmayan, inancını yitirmiş, yaşama tutunmasını sağlayacak hiçbir varlığı olmayan, kimsesiz bir insana gidebilir. Ailesini, işini ve arkadaşlarını çok seven, saygın bir memurda olabilir, her gece alkol alıp karısına işkence çektiren bir ayyaşta. Kirasını ödeyemediği için kiracısını sorgusuz sualsiz evinden kovan bir ev sahibi ya da erken yaşta çocuğunu kaybetmiş hürmetli bir anne.

Tüm ihtimaller kafamın içinde dolaşırken ve ben tüm bunlarla konu havuzumu doldururken heyecanlanmıştım. Nereden başlayacağımı bilmiyordum fakat mektup fikri ilk andan itibaren beni; bebeğini kollarına almış uyutmaya çalışan bir anne şefkatiyle sarmalamıştı. Belki de bu sebepten ötürü tarih kavramı yeniden anlam kazanabilirdi. Hemen dışarı çıkmak için üzerimi değiştirdim.

Mektup arkadaşımı bulmak için güzel kıyafetler seçmeliydim. Güzel görünmeli ona saygısızlık etmemeliydim. Sokak boyu yürüdüm caddeye varıncaya dek evleri izledim. Balkonlarda oturan insanlar, asılı duran kıyafetler, saksıda yetişen çiçekler ve daha birçok varlık. Seçim yapmak gitgide zorlaşıyordu. Caddenin ortasında gözlerimi kapattım ve gözümün önünde beliren iki çizgiye bir anlam yükledim. 11. Evet 11 numaralı daireyi bulmak yeni görevimdi. Biraz daha yürüdükten sonra bulmuştum. Artık eve dönebilirdim.

Bu durum hikâyeye biraz renk katacaktır, orası muhtemel. Şimdi ise ihtiyacım olan tek şey bir mektup yazmak fakat önce- sinde kendim için uygun isim seçmem gerekiyor. Sonuçta isimler bizlerin birer temsilcisidirler ve bizleri simgelerler. Özenle kendime uygun bir isim seçiyorum ve önümde duran kâğıda bir şeyler yazmaya başlıyorum. Yazacaklarımı özenle seçmeliydim, kâğıtları feda etmek bana göre değildi. ‘Tek seferde yazılmalıydı. Günlerce sürebilirdi fakat bir kâğıda yazılmalıydı’ diye düşündüm.

“Sevgili 11 numaralı dairede oturan kişi;

Sana anlatmak istediğim bazı şeyler var. Bu mektubu görünce şaşıracaksın. Fakat okuduğun zaman cevapsız bırakmayacağına eminim. Yaşadığım yerde henüz kimseyi tanımıyorum, buna fırsatım olmadı. Onların hayatları gayet sıradan, sabah kalkarlar, akşam uyurlar. Bilmeni isterim ki ben sabahları kaygılı bir şekilde kafamı yastığın huzuruna sunuyorum. Güneş doğuyor ve uykuya dalıyorum, uyandığımda ise güneş çoktan yok olmuş oluyor. Düzenli bir düzensizlik içindeyim. Alarm kurmuyorum, hiçbir mecburiyetim veya zorunluluğum yok. Gözlerim uykusuzluğu hissetmeye başlar uyurum. Ruhum evine ne zaman dönmek isterse

ki genel olarak gün batımından sonra olur bu ve ben o zaman uyanırım.

Tuhaf bir yaşantım olduğunu düşünmüyorum ama yine de normal sayılmayacak kadar saçmalıklarla dolu olduğunu söyleyebilirim. Bu yalnızca tanışma mektubu. Seninle tanışmak istemiyorum, yine de şunu belirtmek istiyorum ki mektuba bir cevap gelecek olursa, bu aramızda bir şeyler paylaşabileceğimizin kanıtı olur ve seninle paylaşabileceğim birçok hikâyem olduğunu da bilmeni isterim.

Sevgilerle Otodidakt...”

Erkenden uyanıp postaneye gitmem gerekliydi, bunun için saatimin karşısına geçtim ve ondan belirlediğim saatte beni uyandırmasını istedim. Bu teklifimi büyük bir incelikle kabul etti. Öyle heyecanlanmışım ki havanın aydınlandığını çok geç fark etmiştim. Bu durumda uyumak yerine, postanenin açılış saatine kadar beklemek en doğrusuydu. Bir şeylerle uğraşıp vakit öldürmek ya da hiçbir şey yapmadan olduğum yerde beklemem gerekliydi. Bazen hiçbir şey yapmadan günlerce bekliyorum, Bugünde o zamanlar gibi gün içerisinde yapacak hiçbir işimin olmamasını ne çok isterdim. Bu işi kendime benim vermiş olmam ve bundan hayıflanmam, tirajı komik bir durum! Hayata küfretmemek gerekiyor, onu saygı ve sevgiyle selamlıyorum.

“Bizim için büyük bir müjde barındırıyor. Hayata verilen görev daha zor.”

Vakit doldu. Postaneye gitmek için hazırdım, yine de içimde değişik duygular varlık gösteriyordu; ‘belirsizlik ve kararsızlık’.

Sanki ilk andaki heyecan yitip gitmiş, yerine katı bir isteksizlik tayin edilmişti. Bu isteksizlikle evden çıktım ve postaneye doğru yürümeye başladım. Her zaman olduğu gibi kafamda ki düşünceler beni rahat bırakmıyordu. Postanenin kapısına vardığımdaysa biran tereddütte bulundum içeri girmeli miydim? Kapının önünde öylece dikilmiş içeriyi seyrediyordum. Arkamdan bir elin bana dokunduğunu hissettim ve bununla irkildim, birbirine karışan boğuk sesler artık daha net olmaya başlamıştı. Arkamı döndüm hiçbir kelime ağızımdan çıkmadı, üzerime gelen bu haklı haksız cümleleri savuşturmak için cümleler tasarlıyor fakat bir türlü ağzımı açamıyordum. Aynı elin bu kez daha sert bir şekilde göğsüme temas etmesiyle birlikte dengemi kaybettim, göğsüme aldığım bu darbe sonucu artık gözlerim kararmış ve kulaklarım işitme yetisini kaybetmişti. Elimle sağa sola uzanmaya, tutunabileceğim bir yer bulmaya çalışıyordum. Kurguladığım bütün cümleler silinmiş dudaklarımdan kısık ve acıklı ses tonuyla sadece şu sözler dökülmeye başlamıştı: 'Nefes alamıyorum!'. Ölümün bir anda geleceğini biliyordum, ölüme olan inancım her zaman yerindeydi fakat burada şuan ölmek fikri ürkütücü geliyordu. Yıllarca yaşadığım evimden uzaklardaydım. Yabancı bir yerde yabancı varlıkların huzurunda ölmek istemiyordum, en azından bu şuan olmamalıydı diye geçirdim aklımdan. Nefesimi toparladım, sesleri tekrar duymaya başladım. Gözlerim yavaş yavaş aralandığında ise karşımda, yanımda, çevremde hiç kimse yoktu. Elimdeki zarfa baktım ve kafamı kaldırdığımda postaneye benzer hiçbir şey göremedim etrafımda. Korkmuştum.
